

De Vallei XXIV

Beeldend werk

[Thomas Roose](#)

Gedichten

[Astrid Dewancker](#)

[Philippe Cailliau](#)

[Nicole Van Overstraeten](#)

[Riet De Bakker](#)

[Piet Brak](#)

Samenstelling [François Vermeulen](#)

Een *Eigen-Zinnige* uitgave november 2014

Te veel niets

Ik heb mij gekwetst aan de wereld,
mijn vleugels ontwricht, het ritme
doorbroken voorbij het zilte nergens.

Aan sintels van zwartgeblakerd leven
heb ik mijn pluimage verbrand.
Niets is nog pluis onder de lucht,
dunner en ieler dan schroom.

Er is niets om over te zingen.

Astrid Dewancker

Het scheepswrak voorbij

Het is alleen. En helder stil. Is het nu licht, of is het water dat als iedere keer te vroeg te laat is ... . Het is gevangen. Geen kleppen zijn er die geopend kunnen worden. En kieuwen - maar ook vinnen blijven roerloos, en kleurvast bijna.

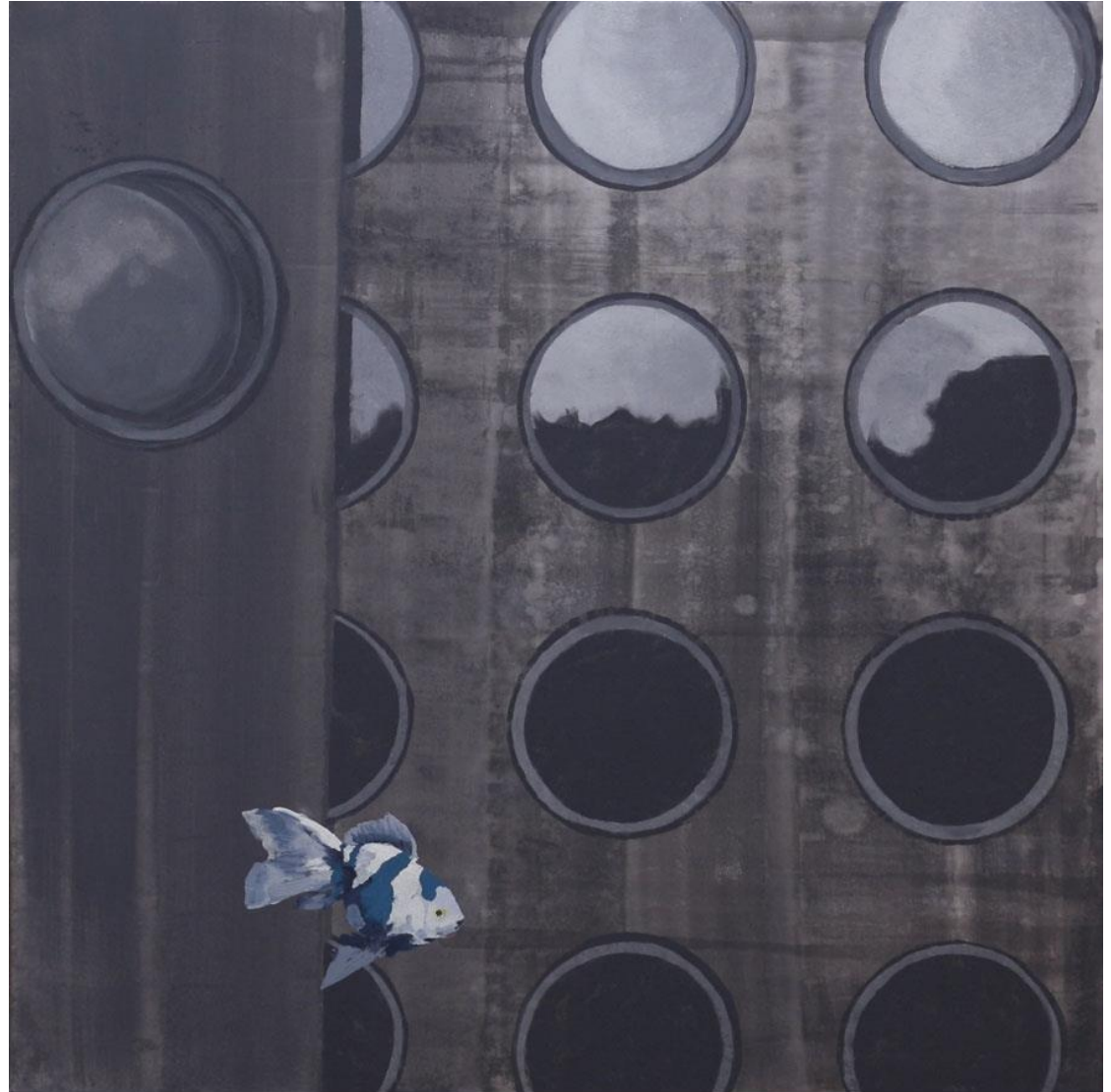
Aan vensters geen gebrek, maar niemand zwemt voorbij. Onderweg, in elke richting staart een oog. Wat bodemloos zal zijn, is zweven in een watertoren. Om iets te weten is veel zwijgen nodig. Het is als hopen op het keren van de dag.

In ieder uur komt er een ander licht, een week verdriet. Het tast en talmt. Voelt het gewicht der jaren, hoort veel vergeefse vragen. Denkt

dat alleen te leven valt met twijfels: als zuignappen, zich vormend door een oud en mild geduld. Langzaam groeien de verlangens naar een blauwe metgezel.

Een amper wachten op.

Philippe Cailliau

opiumdroom

hoe heerlijk moet het zijn te slapen
in dit bleek papaverveld. duizend klaprozen
als wolkenwitte ballerina's, hun kelkjes
pronkend strak en opwaaiend in maanlicht.
de avondkou omarmt. de wind waait zacht
als lucht maar in mijn dromen in mijn slaap
kijk ik verbaasd de uren in. ik wentel mij
in rokken van gebroken wit, mijn stelen
slank en buigzaam, mijn sappen honingzoet
en smakend naar de maan. ik voel mij
zwangerblauw en rijp van zaad, maar hoor
hoe messen scherp en wreed papavers slaan.
ik zie mijn zussen krakend krimpen, hun jurk
nog geurig van de waan. zij sissen gauw
van hemelsblauw, hun poederhart belooft
wanhopig troost. het is nu tijd om op
te staan, maar oeps! mijn dromen
vloeien weg, voorgoed van hiervandaan.

nicole van overstraeten

ZELFPORTRET

binnen in de nacht vertraagt
het landschap bij de rivierbedding
snavelzoekt ze met open ogen

rond de etterwonden
van gekooide vleugels
hangt de jas donker

in een harnas tegen
vogelaars met ovalen spiegels
schuift ze dichterbij

twijfelt niet
aan de diepte als
ze zich voorover buigt

riet de bakker

Afbraak

Ze krast zichzelf op het bad,
strekt zich uit tot aan de rand
van haar bestaan.

De trap verbreedt de pijn
naar de spiegel.
Barsten in de regen,
die bezinken als lood
in een verzameling water.

Verval aan de muur.
Een jachttafereel - blijft hardvochtig -
onbeweeglijk.
Ze ziet zichzelf verbrokkelen
op een steenworp van het tuinhuis.
De steeg draagt regen als
een grijs, gestreept maatpak.
Ze is onhandelbaar
maar beheerst zich.

Piet Brak